

Homenatge a la germana Teresa Losada

del centre Bayt-al-Thaqafa. En l'acte, celebrat al Col·legi de les Teresianes del carrer Ganduxer, varen intervenir el P. Quim Pons, Mn. Josep M. Jubany i la germana Victòria Molins, que apareixen, d'esquerra a dreta, en la fotografia.

La Delegació de Pastoral Social i el Secretariat per als Marginats de l'Arquebisbat de Barcelona, amb la col·laboració de «Caminem junts en la diversitat», celebrà el 12 d'abril la 5a edició de la trobada «Testimonis entre els pobres». En aquesta ocasió es va recordar la germana Teresa Losada, coneguda com «la monja dels immigrants» i fundadora

GLOSSA

Ben fet, pares!

Un matrimoni preocupat per l'educació cristiana dels seus fills i per la seva inserció en la comunitat parroquial considerarà oportú de testimoniar personalment aquesta inserció, viure-la de manera activa i compromesa. A partir de petits serveis, segons les seves possibilitats —força condicionades per l'atenció als fills, encara infants—, s'anaren implicant en la vida de la parròquia del barri on s'havien traslladat quan es van casar; de l'assistència a la missa dominical i de llegir-ne alguna de les lectures passaren a introduir-se en la pastoral prematrimonial. Servir a la comunitat no era aliè a la seva història personal. En la seva joventut havien participat en un moviment de joves cristians i havien estat monitors d'un centre d'esplai. Les trobades periòdiques personals amb un consiliari també havien tingut un important paper en els seus processos de fe en aquesta etapa vital. De fet, cadascú mantenia encara un acompanyament espiritual amb un sacerdot.

A la pastoral matrimonial s'afegí, arribada l'etapa preparatòria de la primera comunió del fill gran, que el pare fés també de catequista i que continués, després, animant un grup de postcomunió. Ara el fill gran ja és un adolescent implicat en les ac-

tivitats catequètiques i d'esplai parroquials. Fins i tot ha arribat a dir als seus pares, sense massa retòrica ni poesia, ras i curt, que li agrada que ajudin els altres —siguin infants o adults— a ser bones persones seguint Jesús. Els ho ha dit una vegada, és suficient. Els pares ho guarden al cor i pregunten.

L'educació en la fe dels nostres infants comporta una sèrie d'aspectes que la quotidianitat familiar pot aportar amb senzillesa i naturalitat des de la primera infantesa: les respostes a les primeres preguntes, tan senzilles i tan profundes alhora; la lectura i l'explicació de les històries bíbliques; la pregària quotidiana adaptada sempre a l'edat i al moment del dia; la celebració compartida dels sagraments en el si d'una comunitat que també pot ser àmbit vivencial de grans amistats; el servei als altres en què es concreta el seguiment de Jesús... I tot des de l'amor, el mateix amor amb què cada dia pares i mares omplen els seus gestos envers els fills, ajudant-los així a descobrir la vocació de fills i filles de Déu: «Deixeu-vos transformar i renoveu el vostre interior, perquè pogueu reconèixer quina és la voluntat de Déu, allò que és bo, agradable a Ell i perfecte» (Rm 12,2).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Els reptes de les grans ciutats

El propers dies —del 20 al 22 de maig— Barcelona acollirà la celebració de la primera fase del Congrés Internacional sobre les Grans Ciutats. Amb aquesta comunicació voldria explicar el sentit d'aquesta iniciativa i les seves dues fases.

La primera és la que viurem aquesta setmana. Durant tres dies escoltarem diversos experts en sociologia, en teologia i en pastoral. Es tracta d'especialistes molt reconeguts i prestigiosos de diversos continents, perquè és un congrés que vol ser veritablement internacional. La segona fase, prevista per al proper mes de novembre, portarà a la nostra ciutat cardenals i arquebisbes de grans concentracions urbanes per reflexionar sobre el que ens hagin dit els experts en la primera fase. El Congrés esperem que es pugui acabar a Roma posant en mans del Sant Pare les propostes que hàgim formulat i escoltant les seves orientacions.

El papa Francesc ha seguit amb molt d'interès aquesta iniciativa, perquè el preocupa com ha de realitzar la seva missió l'Església en les ciutats actuals. Dos fets, entre molts altres, ho posen en evidència. Essent encara arquebisbe de Buenos Aires, el 25 d'agost de 2011, va parlar als participants en el primer Congrés regional de Pastoral Urbana. És un dels textos més expressius de les seves preocupacions com a pastor responsable de l'acció de l'Església en l'anomenat *Gran Buenos Aires*. Començava la seva intervenció dient que «ser ciutadà d'una gran ciutat és quelcom molt complex avui en dia, ja que els vincles de raça, història i cultura no són homogenis i els drets civils no són plenament compartits per tots els habitants». «La ciutat moderna —deia el cardenal Bergoglio— inclou moltíssims *no-ciutadans*, *ciutadans a mitges* i *ciutadans sobrants*, és a dir, exclosos i marginats.»

Ja com a Sant Pare, en el que està considerat per tothom com el seu document programàtic —el titulat *La joia de l'Evangeli*—, dedica un apartat al que denomina els «desafiaments de les cultures urbanes». Són un clar desafiament també per al cristià perquè —escriu el Papa— «en aquestes enormes geografies humanes el cristià ja no sol ser promotor o generador de sentit, sinó que en rep altres llenguatges, símbols, missatges i paradigmes que ofereixen noves orientacions de vida, sovint en contrast amb l'Evangeli de Jesús. Una cultura inèdita bateja i s'elabora a la ciutat» (n. 73).

Els propers dies ens volem acostar amb realisme, escoltant els experts, a la realitat de la cultura i la vida urbana. No ho tenen fàcil el cristià i l'Església en les grans concentracions humanes del present. Però no podem oblidar una constatació sociològica que va fer el cardenal Bergoglio en el Congrés de Pastoral Urbana que he citat: que «l'Església a l'inici es va formar en les grans ciutats del seu temps i es va servir d'aquestes per estendre's». Què ens cal aprendre de la ciutat actual? Quina mirada hem de tenir i quines accions hem de fer avui els cristians en la ciutat moderna? Respondre aquestes preguntes és l'objectiu del congrés que iniciem els propers dies a Barcelona.

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Aquesta imatge parla

Cartell del Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats

ENTREVISTA

JUANJO FERNÁNDEZ

Projecte Montserrat

El proppassat 4 d'abril, un miler de nens i nenes de disset escoles cristianes del país van celebrar la jornada presencial del projecte telemàtic *Montserrat, un munt d'aventures*. Aquest projecte, que porta a terme des de fa 15 anys la Fundació Escola Cristiana de Catalunya (FECC), té per objectiu donar a conèixer Montserrat i el seu entorn de manera interactiva. Juanjo Fernández, consultor pedagògic de la FECC, n'és un dels organitzadors.

Com neix el projecte?

Montserrat, un munt d'aventures va sorgir l'any 1998 des de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya arran de la sensibilitat especial per promoure la integració de les TIC en tots els processos que s'esdevenen en l'escola, tant en la gestió com en els processos d'ensenyament i aprenentatge.

Quina és la resposta de les escoles?

Una resposta extraordinària! Penseu que els alumnes participants descobreixen les singularitats i la vida quotidiana de l'abadia i el seu entorn guiats pels escolans. Només són disset les escoles que poden participar en el projecte i apropar-se a Montserrat de manera telemàtica... i presencial!

Per què calia un projecte com aquest?

Sovint desconeixem el que tenim més a prop. Per tant, calia un projecte en què els alumnes de 3r a 6è de primària descobriessin Montserrat a través de cinc itineraris: muntanya, Santuari, monestir, museu i música. La cultura religiosa és fonamental, com ho és l'estimació pel nostre patrimoni. En el projecte també es treballa l'enriquiment espiritual: tots els grups van a saludar la Mare de Déu i li ofereixen pregàries i cançons.

HISTORIA DE LA CARIDAD

La capa de san Martín de Tours

Si hay que escoger un icono de la caridad cristiana, este puede muy bien ser la imagen de san Martín de Tours reproducida ininidad de veces en iglesias, catedrales y capillas del mundo cristiano. Martín fue un soldado que abandonó la carrera militar tras 25 años de servicio para convertirse en soldado de Cristo, retirándose a vivir su religiosidad en soledad. Siendo todavía soldado, dividió su capa militar con un mendigo que encontró en Amiens tiritando de frío. Poco después tuvo una visión de Cristo cubierto con esa parte de su capa que había regalado.

De hecho, Martín reconoce a Jesús en el que se ha guarnecido con la parte regalada de su capa. Poco a poco, Martín y otros ascetas, monjes y obispos —como san Cesáreo de Arlés— son considerados santos aunque no hayan sufrido el martirio, porque se les considera fieles imitadores de Jesucristo en su fidelidad hasta la muerte. En muchos casos lo que más se resalta es su caridad.

La devoción a estos santos se extendió por Europa y fueron admirados e imitados por los diversos pueblos, dando lugar a nuevas costumbres y tradiciones que conformarán la vida de los nuevos pueblos.

En la vida de Martín de Tours que escribió Sulpicio Severo, lo exalta como igual a los mártires por su renuncia al mundo, su humildad, su paciencia y su caridad. Martín obtuvo un *martyrium sine cruore* (sin efusión de sangre), siendo agraciado por Dios con una virtud milagrosa.

Juan María Laboa

(Por sus frutos los conoceréis. Historia de la caridad en la Iglesia, Editorial San Pablo)

HECHOS DE VIDA

«Reanimar mi alegría»

Gerard Bessière, sacerdote y escritor espiritual francés, después de la muerte de su padre, como todo hijo, vivió días de dolor. Subrayó: —«Me humilla comprobar que a veces me dejo llevar por el dolor de la muerte de mi padre.»

Días después añadiría al texto:

- «Los amigos se extrañan de mi silencio. He sabido que algunos se inquietan y comentan entre ellos: “Ya no silba...”
- »Y he vuelto a silbar. Voluntariamente.
- »El primer lenguaje debe ser: “Mi cara sonriente, afable, alegre.”
- »El segundo: “Mi actitud acogedora con quien me encuentre”.
- »¿Podría yo hablar de Jesús... si no *reanimara mi alegría?*»

Rainer María Rilke afirmó: «Todos los que te buscan y te tientan, / y aquellos que te encuentran, / te someten a la imagen y al gesto.» Tener buen humor es el primer acto de virtud.

San Juan de la Cruz, doctor de la Iglesia, comentando el «silbido leve del viento» que escuchó el profeta Elías, afirmaba: «Este divino *silbo* que entra por el oído del alma, no solamente es sustancia entendida, sino también descubrimiento de verdades de la divinidad y revelación de secretos suyos ocultos. Algunos teólogos dicen que: “Elías en aquel *silbo*... vio a Dios”.»

¡Suframos o no, debemos intentar «reanimarnos en la Alegría!»

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

¿Descentrados? ¡Centrados en Cristo!

¡Centrar!, ¡buscar el centro!... repetimos en el arte, en el deporte, en la ciencia; lo subrayamos al investigar la verdad, al rastrear un camino... En psicología y en otras ciencias humanas se nos invita a ser en la vida personas centradas.

Sin embargo, el papa Francisco invita a ¡descentrarnos! A «avanzar en una saludable descentralización» en el proceder eclesial (EG 16); y también a vivir la «experiencia hermosa y un poco paradójica» de descentrarnos, porque «cuanto más te unes a Jesús y él se convierte en el centro de tu vida, tanto más te hace Él salir de ti mismo, te descentra y te abre a los demás». «El discípulo-misionero es un descentrado: el centro es Jesucristo, que convoca y envía. El discípulo es enviado a las periferias existenciales». Estamos, por así decirlo, «desplazados», estamos al servicio de Cristo y de la Iglesia.

El Señor es el único Dios de nuestra vida. Cristo es «el Camino, la Verdad y la Vida» (Jn 14,6). Dios es «centro luminoso de fiesta y de alegría que quiere comunicar a su pueblo ese gozo salvífico» (EG 4). En esta fiesta, de encuentro con el Señor y con el hermano, encontramos nuestro centro, nuestro gozo y alegría.

Hna. M. de los Ángeles Maeso

Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 19.** □ **Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Ac 14,5-18 / SI 113 / Jn 14,21-26]. Sant Francesc Coll (1812-1875), prev. dominicà, de Gombren (Ripollès), fund. Dominiques de l'Anunciata, a Vic (RDA, 1856); sant Pere Celestí, papa dimissionari (Celestí V), abans monjo i fund.; santa Ciríaca.
- 20.** □ **Dimarts** [Ac 14,19-28 / SI 114 / Jn 14,27-31a]. Sant Bernardí de Siena (1380-1444), prev. franciscà, devot del nom de Jesús, patró dels publicistes i els esparters; sant Baldiri o Boi, mr.
- 21.** □ **Dimecres** [Ac 15,1-6 / SI 121 / Jn 15,1-8]. Sant Secundí, mr. a Còrdova; sant Torquat i els seus companys, mrs.; santa Virgínia, viuda.
- 22.** □ **Dijous** [Ac 15,7-21 / SI 95 / Jn 15,9-11]. Santa Joaquina de Vedruna (1783-1854), rel. viuda, de Barcelona, fund. carmelites de la Caritat a Vic (CHCC, 1826); santa Rita de Càscia, rel. agustina.
- 23.** □ **Divendres** [Ac 15,22-31 / SI 56 / Jn 15,12-17]. Sant Desideri, bisbe; sant Joan Bta. de Rossi, prev., fund.
- 24.** □ **Dissabte** [Ac 16,1-10 / SI 99 / Jn 15,18-21]. Maria Auxiliadora i altres advocacions: Providència, Strada... Sant Vicenç de Lerins, prev., escriptor eclesiàstic; sant Genadi, bisbe; santes Susanna i Afra, mrs.; beat Joan Prado, prev. i mr.
- 25.** □ **† Diumenge vinent**, VI de Pasqua (lit. hores: 2a setm.) [Ac 8,5-8.14-17 / SI 65 / 1Pe 3,15-18 (o bé: 1Pe 4,13-16) / Jn 14,15-21 (o bé: Jn 17,1-11a)]. Sant Beda el Venerable (673-735), prev. i doctor de l'Església; santa Magdalena-Sofia Barat, fund. rel. del Sagrat Cor, a París (SCJM, 1800); santa Vicenta-Maria López Vicuña, vg., fund. rel. Maria Immaculada.

DIUMENGE V DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 6,1-7)

Per aquells dies, anava augmentant el nombre dels creients, i els immigrants de llengua grega es queixaven dels nadius perquè, en la distribució diària d'ajuda als pobres, les seves viudes no eren ateses. Llavors els dotze convocaren una reunió de tots els creients i els digueren: «No estaria bé que nosaltres deixéssim la predicació de la paraula de Déu i ens poséssim a distribuir l'ajuda als pobres. Per això, germans, busqueu entre vosaltres mateixos set homes fiats, plens de l'Esperit Sant i de seny, i els encarregarem aquesta feina; nosaltres continuarem ocupant-nos de la pregària i del ministeri de la paraula». Tothom trobà bé aquesta proposta, i elegiren Esteve, un home ple de fe i de l'Esperit Sant, Felip, Pròcor, Nicànor, Timon, Parmenàs i Nicolau, un antioquè convertit al judaisme. Els presentaren als apòstols, i aquests, després de pregar, els imposaren les mans.

La paraula de Déu s'anava estenent, i a Jerusalem creixia molt el nombre dels creients; fins i tot molts sacerdots acceptaven la fe.

▶ Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

Justos, aclameu el Senyor, / fareu bé de lloar-lo, homes rectes. / Celebreu el Senyor amb la lira, / acompanyeu amb l'arpa els vostres cants. R.

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 2,4-9)

Estimats, acosteu-vos al Senyor, que és la pedra viva. Els homes l'havien rebutjada, però als ulls de Déu és «escollida, de gran valor». També vosaltres, com pedres vives, deixeu que Déu faci de vosaltres un temple espiritual, un sacerdoti sant, que oferirà víctimes espirituals, acceptables a Déu per Jesucrist. Per això diu l'Esclusiva: «Jo poso a Sió una pedra angular, de gran valor, escollida: el qui creu, no quedarà defraudat». És de gran valor per a vosaltres, els qui heu cregut, però per als qui no creuen «la pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici», i «s'ha convertit en pedra d'ensopec, en roc que fa caure». Ensopeguen quan no fan cas de la predicació. Sempre n'hi haurà que no en fan cas. Però vosaltres sou «un poble escollit, un reialme sacerdotal, una nació sagrada, la possessió personal de Déu», perquè «proclameu la lloança» d'aquell que us ha cridat del país de tenebres a la seva llum admirable.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 14,1-12)

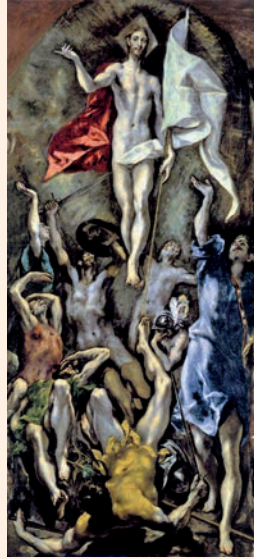
En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Que els vostres cors s'asseverin. Confieu en Déu, confieu també en mi. A casa el meu Pare hi ha lloc per a tots: si no n'hi hagués, us podria dir que vaig a preparar-vos estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré a casa meua, perquè també vosaltres visqueu allà on jo estic. I ja sabeu quin camí hi porta, allà on jo vaig». Tomàs li diu: «Senyor, si ni tan sols sabem on aneu. Com podem saber quin camí hi porta?» Jesús li diu: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare, si no hi va per mi. Si m'heu conegut a mi, heu de conèixer igualment el meu Pare: des d'ara ja el coneixeu i ja l'heu vist». Li diu Felip: «Senyor, mostreu-nos el Pare, i no ens cal res més». Jesús li diu: «Felip, fa tant de temps que estic amb vosaltres i encara no em coneixes? Qui em veu a mi veu el Pare. Com pots dir que us mostri el Pare? No creus que jo estic en el Pare i el Pare està en mi? Les paraules que jo us dic no vénen de mi mateix. És el Pare, qui, estant en mi, fa les seves obres. Creieu-me: jo estic en el Pare i el Pare està en mi; si no, creieu-ho per aquestes obres. Us ho dic amb tota veritat: Qui creu en mi també farà les obres que jo faig, i fins en farà de més grans, perquè jo me'n vaig al Pare.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 6,1-7)

En aquellos días, al crecer el número de los discípulos, los de lengua griega se quejaron contra los de lengua hebrea, diciendo que en el suministro diario no atendían a sus viudas.

Los Doce convocaron al grupo de los discípulos y les dijeron: «No nos parece bien descuidar la palabra de Dios para ocuparnos de la administración. Por tanto, hermanos, escoged a siete de vosotros, hombres de buena fama, llenos de espíritu y de sabiduría, y los encargaremos de esta tarea: nosotros nos dedicaremos a la oración y al ministerio de la palabra.» La propuesta les pareció bien a todos y eligieron a Esteban, hombre lleno de fe y de Espíritu Santo, a Felipe, Prócoro, Nicánor, Timón, Parmenas y Nicolás, prosélito de Antioquía. Se los presentaron a los apóstoles y ellos les impusieron las manos orando.

La palabra de Dios iba cundiendo, y en Jerusalén crecía mucho el número de discípulos, incluso muchos sacerdotes aceptaban la fe.

Resurrecció del Senyor. Pintura d'El Greco, Museu del Prado (Madrid)

▶) Aquesta imatge parla

▶ Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

Aclamad, justos, al Señor, / que merece la alabanza de los buenos. / Dad gracias al Señor con la cítara, / tocad en su honor el arpa de diez cuerdas. R.

Que la palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

Los ojos del Señor están puestos en sus fieles, / en los que esperan en su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 2,4-9)

Queridos hermanos: Acercándoos al Señor, la piedra viva desechada por los hombres, pero escogida y preciosa ante Dios, también vosotros, como piedras vivas, entráis en la construcción del templo del Espíritu, formando un sacerdocio sagrado, para ofrecer sacrificios espirituales que Dios acepta por Jesucristo. Dice la Escritura: «Yo coloco en Sió una piedra angular, escogida y preciosa; el que crea en ella no quedará defraudado.» Para vosotros, los creyentes, es de gran precio, pero para los incrédulos es la «piedra que desecharon los constructores: esta se ha convertido en piedra angular», en piedra de tropezar y en roca de estrellarse. Y ellos tropiezan al no creer en la palabra: ese es su destino.

Vosotros sois una raza elegida, un sacerdocio real, una nación consagrada, un pueblo adquirido por Dios para proclamar las hazañas del que os llamó a salir de la tiniebla y a entrar en su luz maravillosa.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 14,1-12)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Que no tiemble vuestro corazón; creed en Dios y creed también en mí. En la casa de mi Padre hay muchas estancias; si no fuera así, ¿os habría dicho que voy a prepararos sitio? Cuando vaya y os prepare sitio, volveré y os llevaré conmigo, para que donde estoy yo, estéis también vosotros. Y adonde yo voy, ya sabéis el camino.» Tomás le dice: «Señor, no sabemos adónde vas, ¿cómo podemos saber el camino?» Jesús le responde: «Yo soy el camino y la verdad y la vida. Nadie va al Padre, sino por mí. Si me conocéis a mí, conoceréis también a mi Padre. Ahora ya lo conocéis y lo habéis visto.» Felipe le dice: «Señor, muéstranos al Padre y nos basta.» Jesús le replica: «Hace tanto que estoy con vosotros, ¿y no me conoces, Felipe? Quien me ha visto a mí ha visto al Padre. ¿Cómo dices tú: "Muéstranos al Padre"? ¿No crees que yo estoy en el Padre, y el Padre en mí? Lo que yo os digo no lo hablo por cuenta propia. El Padre, que permanece en mí, él mismo hace sus obras. Creedme: yo estoy en el Padre, y el Padre en mí. Si no, creed a las obras. Os lo aseguro: el que cree en mí, también él hará las obras que yo hago, y aún mayores. Porque yo me voy al Padre.»

COMENTARI

Jesús i el Pare fan estada en el creient

Estem en el comiat de Jesús. Llargs parlaments als deixebles sobre el futur de l'existència creient en absència seva. Jesús anuncia que se'n va. És una forma de parlar de la seva mort. Però una manera característica de l'Evangeli de Joan: fins a sis verbs diferents descriuen la mort de Jesús com a marxa, allunyament, partença, pas d'aquest món al Pare, deixar el món. No s'esmenta per res el sofriment, la mort, ni la creu. Jesús, simplement i senzilla, se'n va. Però per tornar. «Me'n vaig però torno» és el *lema* del comiat. Això diferencia notablement el comiat de Jesús dels comiats de l'Antic Testament.

Però el text d'avui ens diu amb èmfasi que Jesús va a preparar lloc als deixebles a la casa del Pare, on hi ha moltes estances. La casa del Pare és el lloc de Jesús per excel·lència. Ho diu el començament de l'evangeli, en l'escena de l'expulsió dels venedors (2,16). Però Jesús ho diu en diferents moments d'una forma més el·líptica però clara: «Allà on jo sóc» (7,33.36; 12,26; 17,24). Jesús vol preparar un lloc per als deixebles allà on Ell és «perquè també vosaltres estigueu allà on jo sóc» (14,3). Naturalment, Jesús és amb el Pare: «Jo estic en el meu Pare i el meu Pare està en mi» (14,11-12; cf. 10,38).

Al llarg de tot l'evangeli, Jesús ha estat amb els deixebles, amb els seus amics, amb els jueus, amb els fa-

riseus. Però, ensems, Jesús ha estat amb el Pare, perquè Jesús pertany a l'àmbit del Pare, a l'àmbit de Déu (1,1). Per això resulta sorprenent que, una mica més endavant, en el mateix capítol 14, Jesús ens digui: «Qui m'estima guardarà la meua paraula, el meu Pare l'estimarà i vindrem a fer estada en ell». La paraula *estada* (*monê*) és exactament la mateixa que descriu les estances (*monai*) de la casa del Pare. És Jesús qui ve a nosaltres i fa estada en nosaltres i amb Ell ve, indefectiblement, el Pare.

Estar en Jesús o que Jesús estigui en nosaltres descriu el mateix misteri d'immanència mútua. És el misteri de la fe.

AGENDA

L'agenda més completa de la diòcesi la trobareu al web, o bé enfocant el telèfon mòbil en aquest codi QR que hi enllaça directament.

ACTES I CONFERÈNCIES

Pastoral de la Salut de Barcelona. Dia 25 de maig (12.30 h), celebració de la Pasqua del Malalt, amb una Eucaristia presidida per Mn. Josep M. Forcada, a l'església de l'Hospital de Sant Pau (av. St. Antoni M. Claret, 167).

Festa de Santa Rita de Cascia. La parròquia de Sant Agustí (c/ Hospital, 48) obrirà portes dijous 22 de maig (7-21 h). La primera benedicció de roses es farà ja el dimecres 21 de maig després de l'Eucaristia (19 h); seguidament *foc de Santa Rita* (amb les papertes dipositades a l'urna de l'altar). Durant tot el dia 22 es faran benediccions de roses i se celebraran eucaristies en honor de la santa, venerada a Sant Agustí-Raval des de 1750. Tots hi sou benvinguts.

Sessió de reflexió de l'actualitat cultural i religiosa. Dilluns 19 maig (19 h), amb David Castillo, periodista cultural d'*El Punt Avui* i poeta. A la Fundació Joan Maragall (c/ València 244, 1r).

Desmond Tutu, Premi Internacional Catalunya

per superar l'*Apartheid* i com a col·laborador de Nelson Mandela.

El dia 8 de maig, la Generalitat de Catalunya va anunciar que l'arquebisbe emèrit anglicà de Ciutat del Cap, Desmond Tutu, rebrà aquest any el Premi Internacional Catalunya, per la seva promoció de bons valors. L'arquebisbe Tutu s'ha significat pel seu valent compromís

XX Cicle de Música per la Solidaritat. Orquestra Ars Medica. Solistes: Rubén Herrera, Nidhal Jebali, violins; Núria Calvo, Mark Friedhoff, violoncels; director: Alfons Reverté. Obres de Fauré, Mendelssohn, Vivaldi... Diumenge 25 de maig (19 h), al Casal del Metge (Via Laietana, 31). Aportació solidària: 6 €. Organitza: Ass. Per l'altre cor cremat de Barcelona-Ajut al 4t Món.

Unió Espiritual de Mares. Dimecres 21 de maig, missa (17 h) i conferència (17.30 h) del P. Enric Puig, SJ: «El Papa i els desafiaments de l'educació». Lloc: c/ Riera Sant Miquel, 1 bis. Per a més informació: Montserrat Soler, t. 934 351 845.

Església de St. Gaietà-P. Teatins (Consell de Cent, 293 - E. Grados, 6). I) Dia 18 maig (18 h), concert solidari de piano a favor de la Fundació Manos Providentes. II) Dia 31 (18 h), concert solidari de la Capella Bach i l'Orquestra

Canticela a favor de la Fundació Escó. Solistes: Lorena García i Pablo Larraz; dir. Nacho Cantalejo. Obres de Scarlatti, Zelenka i altres.

RECESSOS

Recés per a nois i noies a Montserrat. Dissabte 24 de maig, de 10.15 a 18 h, per a nois i noies de 20 a 35 anys que vulguin viure amb profunditat el temps pasqual i esperar la Pentecosta. El P. Antoni Pou, monjo, dirigirà aquesta jornada, que té com a objectiu elaborar i integrar les vivències personals quotidianes, gestionar els sentiments, les frustracions i les il·lusions del cor.

PELEGRINATGES

Església de Santa Maria de Montalegre. Dies 29, 30 de setembre i 1 d'octubre, pelegrinatge a Roma amb motiu de la beatificació de D. Álvaro del Portillo. Per a més informació: t. 630 046 543, www.montalegre.org

IN MEMORIAM

Mn. Antoni Maria Oriol Tataret. Aquest prevere de la diòcesi de Vic, que ha treballat més de 40 anys a l'arxidiòcesi de Barcelona, morí a Barcelona el 23 d'abril passat, dia de Sant Jordi. Era un expert en doctrina social de l'Església i ensenyava aquesta matèria a la Facultat de Teologia de Catalunya. Autor dels llibres: *Fet nacional i magisteri social de l'Església* (Proa, 2003) i *Nació i magisteri pontifici* (Proa, 2007).

LLIBRES

Enséñanos a orar.

F. Coll Alzina ha publicat una col·lecció de opúsculs para introducir a los niños en la experiencia de la oración. Debido a la buena aceptación que ha tenido la edición en catalán, ahora se publica en castellano. Tanto en catalán como en castellano los edita Claret. «La Escuela de Oración —dice el autor— quiere ser una herramienta para padres y educadores para ayudar a los niños y las niñas a entrar en el mundo de la oración a partir de los salmos». El primer opúsculo tiene 38 páginas.

PALABRA Y VIDA

Los retos de las grandes ciudades

Los próximos días —del 20 al 22 de mayo— Barcelona acogerá la celebración de la primera fase del Congreso Internacional sobre las Grandes Ciudades. Con esta comunicación quisiera explicar el sentido de esta iniciativa y sus dos fases.

La primera es la que viviremos esta semana. Durante tres días escucharemos varios expertos en sociología, en teología y en pastoral. Se trata de especialistas muy reconocidos y prestigiosos de diversos continentes, porque es un congreso que quiere ser verdaderamente internacional. La segunda fase, prevista para el próximo mes de noviembre, llevará a nuestra ciudad a cardenales y arzobispos de grandes concentraciones urbanas para reflexionar sobre lo que nos hayan dicho los expertos en la primera fase. El Congreso esperamos que se pueda terminar en Roma poniendo en manos del Papa las propuestas que hayamos formulado y escuchando sus orientaciones.

El papa Francisco ha seguido con mucho interés esta iniciativa, porque le preocupa cómo debe realizar su misión la Iglesia en las ciudades actuales. Dos hechos, entre muchos otros,

lo ponen en evidencia. Siendo todavía arzobispo de Buenos Aires, el 25 de agosto de 2011, habló a los participantes en el primer Congreso regional de Pastoral Urbana. Es uno de los textos más expresivos de sus preocupaciones como pastor responsable de la acción de la Iglesia en el llamado *Gran Buenos Aires*. Comenzaba su intervención diciendo que «ser ciudadano de una gran ciudad es algo muy complejo hoy en día, ya que los vínculos de raza, historia y cultura no son homogéneos y los derechos civiles no son plenamente compartidos por todos los habitantes». «La ciudad moderna —decía el cardenal Bergoglio— incluye muchísimos *no ciudadanos, ciudadanos a medias y ciudadanos sobrantes*, es decir, excluidos y marginados.»

Ya como Papa, en el que está considerado por todos como su documento programático —el titulado *La alegría del Evangelio*—, dedica un apartado a lo que denomina los «desafíos de las culturas urbanas». Son un claro desafío también para el cristiano porque —escribe el Papa— «en estas enormes geografías humanas el cristiano ya no suele ser promotor o ge-

nerador de sentido, sino que recibe otros lenguajes, símbolos, mensajes y paradigmas que ofrecen nuevas orientaciones de vida, a menudo en contraste con el Evangelio de Jesús. Una cultura inédita late y se elabora en la ciudad» (n. 73).

Los próximos días nos queremos acercar con realismo, escuchando a los expertos, a la realidad de la cultura y la vida urbana. No tienen fácil el cristiano y la Iglesia en las grandes concentraciones humanas del presente. Pero no podemos olvidar una constatación sociológica que hizo el cardenal Bergoglio en el Congreso de Pastoral Urbana que he citado: que «la Iglesia al inicio se formó en las grandes ciudades de su tiempo y se sirvió de ellas para extenderse». ¿Qué debemos aprender de la ciudad actual? ¿Qué mirada debemos tener y qué acciones debemos hacer hoy los cristianos en la ciudad moderna? Responder a estas preguntas es el objetivo del congreso que iniciamos los próximos días en Barcelona.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona

laSalle AR Utilitzeu el QR per descarregar-vos al vostre mòbil l'aplicació La Salle AR per a iPhone o Android

Apunteu el vostre dispositiu a la fotografia que contingui la icona i descobriu-ne el contingut multimèdia